

смокче. Самъ търси, самъ се досѣщай какво можешъ да ядешъ. И започва смокчето да пълзи изъ гъстата трѣва, и да хваща всичко, което се движи, всичко, което е живо. Сами съобразете колко несполуки ще прѣтърпи то. Ще улови жертва, която не е по неговитѣ сили, ще се сбие, а понѣкога и съ главата си ще заплати. И ето че отъ многочисленото сѣмейство на смока, за една година не останало нищо — всички загинали. Да, пъкъ освѣнъ това, за месото на смока има много лакомци.

Въ зеленитѣ полета се скита бодливиятъ таралежъ, най-страшния бичъ и изтрѣбителъ на змиитѣ. А порѣтъ и лисицата сжщо обичатъ месото на младото смокче. По сухитѣ тополи въ полетата седятъ горскитѣ кукумявки, — тлъсти, неподвижни, хищни птици, за които змииското месо е много сладка гозба. А само тия ли сж? Не. Тѣ сж толкова много, че не могатъ се изброи всичкитѣ. Трѣбва да се чудимъ какъ още съществуватъ смокове. Но защо ли да се чудимъ? Не е ли по-добрѣ да прослѣдимъ, какъ живѣ смокѣтъ?

(Слѣдва).

